

Datum van
inontvangstneming

:

10/02/2015

Zaak C-554/14

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 december 2014

Verwijzende rechter:

Sofiyski gradski sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 november 2014

Gevonniste persoon:

Atanas Ognyanov

Andere partij in de procedure:

Openbare aanklager bij de Sofiyska gradska prokuratura

BESCHIKKING

Datum: 25 november 2014

[OMISSIS]

[OMISSIS]

De Sofiyski gradski sad (rechtbank van Sofia),

[OMISSIS], heeft het volgende vastgesteld:

De procedure is opgestart overeenkomstig artikel 457 van de Nakazatelno-protsesualen kodeks (wetboek van strafvordering, hierna: NPK) van de Republiek Bulgarije.

In deze procedure moet worden beslist over een verzoek van de openbare aanklager waarin vragen aan de orde zijn in verband met de tenuitvoerlegging van een vonnis dat door een rechtbank in het Koninkrijk Denemarken is gewezen tegen de Bulgaarse onderdaan Atanas Ognyanov Ognyanov.

In het onderhavige geding stuit de verwijzende rechter op moeilijkheden bij de toepassing van de wet met betrekking tot de verkorting van de door de rechtbank in het Koninkrijk Denemarken opgelegde straf. De moeilijkheid volgt uit de verschillende juridische regelingen voor deze verkorting in het nationale en in het toepasselijke communautaire recht zoals vervat in kaderbesluit 2008/909/JBZ.

Overeenkomstig punt 3 van de interpretatiebeslissing van de Varhoven kasatsionen sad (hoogste gerechtshof, hierna: VKS) over artikel 457, lid 5, NPK in samenhang met artikel 41, lid 3, van de Nakazatelen kodeks (wetboek van strafrecht, hierna: NK) wordt de periode gedurende welke de gevonniste persoon in een penitentiaire inrichting in de staat van zijn veroordeling heeft gewerkt, in mindering gebracht op de duur van de straf, aldus dat twee gewerkte dagen worden gelijkgesteld met drie dagen „vrijheidsbeneming”. Er is geen advies of instemming van de beslissingsstaat nodig.

Tegelijkertijd voorziet kaderbesluit 2009/909/JBZ niet in een dergelijke strafverkorting; er staan andere mogelijkheden ter beschikking om sancties te beperken, te weten vervroegde invrijheidstelling die met instemming van de beslissingsstaat plaatsvindt (artikel 17, lid 3) wegens na de overbrenging opgetreden omstandigheden (artikel 17, lid 1) dan wel het verminderen van de totale duur overeenkomstig artikel 17, lid 2.

De verschillen betreffen dus zowel de wettelijke grondslag voor deze verkorting als de inwinning van het advies van de beslissingsstaat, in dit geval het Koninkrijk Denemarken.

Dat leidt voor de verwijzende rechter tot problemen uit het oogpunt van de vraag hoe hij moet handelen teneinde met zijn beslissing niet met het kaderbesluit in strijd te komen. Ongeacht de omstandigheid dat dit besluit niet in het nationale recht is omgezet, mag een rechterlijke beslissing daarmee niet in strijd zijn (arrest Pupino, C-105/03, EU:C:2005:386).

Daarom dient te worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de daadwerkelijke inhoud van het kaderbesluit, over de bij overbrenging plaatsvindende strafverkorting wegens verrichte arbeid in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat, alsmede over het inwinnen van advies van de beslissingsstaat.

Gelet daarop heeft hij

BESLOTEN:

ER WORDT EEN VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING GEDAAN dat als volgt luidt:

Voorwerp van het bij de verwijzende rechter aanhangige geding:

Overdracht van de tenuitvoerlegging van de in het Koninkrijk Denemarken (beslissingsstaat) opgelegde sanctie „vrijheidsbeneming” aan de Republiek Bulgarije (tenuitvoerleggingsstaat), met inbegrip van een verkorting van de duur van de sanctie vrijheidsbeneming bij deze overdracht overeenkomstig de tenuitvoerleggingsvoorschriften van de tenuitvoerleggingsstaat die van toepassing zijn op de omstandigheden van voor de overdracht.

[Or. 2] Problemen die aanleiding geven tot het verzoek om een prejudiciële beslissing

- 1) De aard van de regeling van deze verkorting binnen het gemeenschapsrecht;
- 2) Bescherming van de belangen van de beslissingsstaat.

1. Algemeen juridisch kader

1.1 Nationaal recht

De Sofiyski gradski sad is onderdeel van het rechtssysteem van de Republiek Bulgarije. Uitsluitend deze rechtbank heeft de bevoegdheid uitspraak te doen over vragen in verband met de overbrenging van gevonnisse personen. De procedure vindt plaats tussen twee partijen en is contradictoir. Zij wordt op verzoek van de openbare aanklager opgestart en de gevonnisse persoon wordt hetzij door een door hemzelf gekozen en gemachtigde advocaat verdedigd (zoals in dit geval) hetzij door een door een speciale buitengerechtelijke instantie bepaalde en door de rechtbank aangewezen advocaat. Elke partij mag verzoeken indienen, bewijsmiddelen overleggen en pleiten, waarover de rechtbank uitspraak doet. De rechterlijke uitspraak wordt – in voorkomend geval na een (op instigatie van partijen) verrichte controle in hoger beroep – onherroepelijk en bindend.

In het kader van de procedure tot overbrenging wordt beslist over vragen die zien op de erkenning van het vonnis en het toestaan van de tenuitvoerlegging van de bij dit vonnis aan een Bulgaarse onderdaan opgelegde sanctie „vrijheidsbeneming”. Een vraag in dit verband betreft het in mindering brengen op de sanctie „vrijheidsbeneming” van de tijd die de gevonnisse persoon reeds in de beslissingsstaat heeft uitgezeten. Dat betekent dat de Bulgaarse rechtbank de periode die de gevonnisse persoon in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat heeft uitgezeten in mindering moet brengen op de totale duur van de sanctie (dat wil zeggen deze dient te verkorten), nadat zij het buitenlandse vonnis heeft erkend en de tenuitvoerlegging van de opgelegde sanctie heeft toegestaan.

Uit punt 3 van interpretatiebeslissing 3/13 van de VKS volgt dat het mogelijk is een periode af te trekken die langer is dan de duur van de daadwerkelijk in de beslissingsstaat ondergane straf. Dit is aan de orde indien de gevonnisse persoon heeft gewerkt, maar de beslissingsstaat zijn straf niet dienovereenkomstig heeft verkort. In dit geval verkort de Bulgaarse rechtbank de straf. Artikel 41, lid 3, van

de Bulgaarse NK is van toepassing, op grond waarvan de door de gevonniste persoon verrichte arbeid op de duur van de straf in mindering wordt gebracht, waarbij twee gewerkte dagen als drie dagen „vrijheidsbeneming” gelden.

De VKS motiveert dit met het argument dat de aftrek van de ondergane straf onderdeel is van de tenuitvoerlegging van de straf; de aftrek van de gewerkte dagen leidt niet tot een herziening van de opgelegde straf of van de duur ervan; het gaat om een dwingend voorgeschreven gunstige consequentie die voortvloeit uit de arbeid die is verricht gedurende het ondergaan van de sanctie „vrijheidsbeneming”. Het is dan ook een vorm van strafvermindering, met andere woorden, van toepassing is de wet van de tenuitvoerleggingsstaat.

Noch de wet noch de interpretatiebeslissing voorziet erin dat de beslissingsstaat wordt ingelicht dan wel dat zijn advies wordt ingewonnen of zijn instemming wordt verkregen. Volgens de huidige rechtspraak is een dergelijke kennisgeving of instemming niet vereist.

De interpretatiebeslissing van de VKS is bindend voor de verwijzende rechter, die dan ook de bovenbedoelde verkorting moet toepassen.

1.2 Unierecht

De kwestie van de strafverkorting bij overbrenging wordt geregeld in kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie.

Op grond van artikel 8, lid 2, van het kaderbesluit mag de duur van de straf niet verder worden verkort dan tot de bovengrens die krachtens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat voor vergelijkbare strafbare feiten geldt.

Op grond van artikel 10 van het kaderbesluit kan de sanctie ook slechts gedeeltelijk ten uitvoer worden gelegd, hetgeen echter de gedeeltelijke erkenning van het vonnis vereist.

Op grond van artikel 17, lid 1, van het kaderbesluit wordt, behoudens de leden 2 en 3, na de overbrenging de tenuitvoerlegging van de sanctie beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat, hetgeen ook geldt voor de gronden tot vervroegde of voorwaardelijke invrijheidstelling.

[Or. 3] Artikel 17, lid 2, van het kaderbesluit bepaalt dat de termijn van de straf die de gevonniste persoon al heeft ondergaan volledig in mindering wordt gebracht op de door de beslissingsstaat bepaalde sanctie.

2. Feiten

2.1 De Bulgaarse onderdaan Atanas Ognyanov Ognyanov [OMISSIS] is bij vonnis van 28 november 2012 [OMISSIS] van de rechtbank in Glostrup, Koninkrijk Denemarken, [OMISSIS] tot een straf van in totaal 15 (vijftien) jaar „vrijheidsbeneming” veroordeeld wegens de volgende twee strafbare feiten: 1. diefstal met verzwarende omstandigheden, strafbaar op grond van artikel 288, lid 2, in samenhang met lid 1, punt 1, van het wetboek van strafrecht van het Koninkrijk Denemarken, alsmede 2. doodslag, strafbaar op grond van artikel 237 van het wetboek van strafrecht van het Koninkrijk Denemarken.

2.2 Hij bevond zich in detentie in de periode van 10 januari 2012 tot 28 november 2012, toen het vonnis onherroepelijk werd, en aansluitend in de periode van 28 november 2012 tot 1 oktober 2013, toen hij aan de Bulgaarse justitiële autoriteiten werd overgedragen.

In deze periode heeft hij in de Deense penitentiaire inrichting gewerkt van 23 januari 2012 tot 30 september 2013. Hij heeft de hem opgedragen taken nauwgezet uitgevoerd.

2.3 Bij de overbrenging van de gevonneniste persoon hebben de Deense autoriteiten een uitdrukkelijk beroep gedaan op kaderbesluit 2008/909/JBZ, niettegenstaande het feit dat de regelgeving van de Republiek Bulgarije daarop niet was aangepast; zij hebben ook gewezen op het arrest Pupino, C-105/03, EU:C:2005:386.

Zij hebben uitdrukkelijk verzocht om ingelicht te worden over de vraag hoe de op te leggen straf wordt bepaald en welke regels er voor een vervroegde invrijheidstelling gelden.

Zij wijzen er uitdrukkelijk op dat de Deense wet er niet in voorziet de opgelegde sanctie „vrijheidsbeneming” te verkorten wegens de arbeid die is verricht gedurende de periode waarin de straf wordt ondergaan.

3. Toepasselijk materieel recht dat niet raakt aan het voorwerp van de prejudiciële vragen, maar de noodzaak van het verzoek om een prejudiciële beslissing verklaart

3.1 De voorwaarden voor de overdracht van de tenuitvoerlegging van de sanctie zijn vervuld

Atanas Ognyanov is veroordeeld wegens een handeling die volgens de Bulgaarse wet een strafbaar feit oplevert. Hij is volgens de Bulgaarse wet een strafrechtelijk verantwoordelijke persoon.

De gevonniste persoon Ognyanov heeft in de strafprocedure bij de Deense rechtbank zijn rechten van verdediging daadwerkelijk kunnen uitoefenen; de fundamentele beginselen van het strafrecht zijn in acht genomen.

De in de wet opgenomen formele gronden om de tenuitvoerlegging van de opgelegde sanctie niet toe te staan zijn niet aan de orde.

3.2 Het vonnis heeft in termen van de Bulgaarse wetgeving betrekking op een strafbaar feit op grond van artikel 199, lid 2, punt 2, NK, aangezien feitelijk is vastgesteld dat het feit waarvoor een veroordeling is uitgesproken, als diefstal en doodslag is aan te merken.

Bijgevolg moet de sanctie van 15 jaar „vrijheidsbeneming” volledig worden ondergaan. Er bestaan geen redenen om de duur te verkorten, aangezien deze duur de in de Bulgaarse wet vastgelegde maximumstraf niet overschrijdt. Er is een sanctie van 15 jaar „vrijheidsbeneming” vastgesteld, hetgeen op grond van de Bulgaarse wet de minimumstraf is.

3.3 De duur van de sanctie „vrijheidsbeneming” die de gevonniste persoon blijkens de overgelegde gegevens al heeft ondergaan moet in mindering worden gebracht op de totale duur van de sanctie.

Ognyanov heeft de periode van 10 januari 2012 tot 1 oktober 2013 (1 jaar, 8 maanden en 20 dagen) in een Deense penitentiaire inrichting doorgebracht, en sindsdien is hij gedetineerd in een Bulgaarse penitentiaire inrichting.

4. Toepasselijk materieel recht dat raakt aan het voorwerp van de prejudiciële vragen

De Deense wet voorziet niet in een verkorting van de al opgelegde sanctie „vrijheidsbeneming” als gevolg van de gedurende het ondergaan ervan verrichte arbeid; een dergelijke verkorting [Or. 4] heeft niet plaatsgevonden. De Bulgaarse rechter dient de straf te verkorten met de periode gedurende welke de gevonniste persoon in Denemarken was opgesloten en daar heeft gewerkt.

De periode gedurende welke de gevonniste persoon tijdens zijn detentie in de Deense penitentiaire inrichting heeft gewerkt moet dus met de helft worden verlengd. Volgens de beschikbare informatie heeft hij in de periode van 23 januari 2012 tot 30 september 2013 gewerkt, dus in totaal 1 jaar, 8 maanden en 7 dagen. Op grond van artikel 457, lid 5, NPK, in samenhang met artikel 41, lid 3, NK, alsmede overeenkomstig punt 3 van interpretatiebeslissing 3/13, dient deze periode met de helft te worden verlengd, dat wil zeggen met 10 maanden en 4 dagen.

Bijgevolg moet de detentie van één jaar, 8 maanden en 20 dagen in de Deense penitentiaire inrichting worden gelijkgesteld met een detentie van 2 jaar, 6 maanden en 24 dagen. De hem opgelegde sanctie van 15 jaar „vrijheidsbeneming”

moet met deze periode alsmede met de daaropvolgende duur van de detentie in de Bulgaarse penitentiaire inrichting worden verkort.

Het verrichten van arbeid door de gevonnisde persoon gedurende zijn detentie in een Bulgaarse penitentiaire inrichting leidt automatisch tot verkorting van zijn straf; dit gebeurt op grond van de wet voor elke gewerkte dag, zonder dat er een besluit of rechterlijke uitspraak nodig is. Zie artikel 178, lid 1, van de Zakon za izpalnenie na nakazaniata i zadarzhaneto pod strazha (Wet over de tenuitvoerlegging van sancties en de aanhouding, hierna: ZINZS) in samenhang met artikel 189 van de Pravilnik za prilagane na zakona za izalpenie na nakazaniata i zadarzhaneto pod strazha (Regeling ter uitvoering van de wet over de tenuitvoerlegging van sancties en de aanhouding, hierna: PPZINZS).

5. Rechtsbeginselen

De overbrenging is uitdrukking van de samenwerking tussen verschillende staten op het gebied van het strafrechtbeleid. Een dergelijke samenwerking veronderstelt wederzijdse eerbiediging en erkenning van de strafrechtelijke soevereiniteit. De bevoegdheden zijn als volgt verdeeld:

Zolang de gevonnisde persoon aan het gezag van de beslissingsstaat is onderworpen, is de regelgeving van de beslissingsstaat van toepassing.

Nadat de gevonnisde persoon naar de tenuitvoerleggingsstaat is overgebracht, is de regelgeving van de tenuitvoerleggingsstaat van toepassing.

De regelgeving van de tenuitvoerleggingsstaat kan slechts bij wijze van uitzondering worden ingeroepen om de als resultaat van de toepassing van de regelgeving van de beslissingsstaat reeds geschapen rechtstoestand van de gevonnisde persoon te veranderen. Deze uitzonderingen zijn uitdrukkelijk genoemd: verkorting van de duur van de sanctie tot de wettelijk bepaalde maximale duur in de tenuitvoerleggingsstaat, of wijziging van de aard van de sanctie indien de tenuitvoerleggingsstaat voor het betrokken strafbare feit geen zodanige sanctie kent.

De nieuwe tendens van het kaderbesluit bestaat erin dat wanneer het om een vervroegde of voorwaardelijke invrijheidstelling gaat, de wil van de beslissingsstaat ook dan geëerbiedigd moet worden indien de sanctie in de [tenuitvoerleggingsstaat] wordt ondergaan. Zie artikel 17, leden 3 en 4, van het kaderbesluit.

6. Overeenstemming tussen de nationale regelgeving en het kaderbesluit

Het nationale recht verplicht de verwijzende rechter er duidelijk en eenduidig toe om de straf wegens de verrichte arbeid te verkorten (tenzij het recht van de beslissingsstaat in een dergelijke verkorting – in dezelfde of een vergelijkbare verhouding – voorziet en deze reeds is toegepast).

Deze nationale benadering zou gebaseerd kunnen worden op twee bepalingen van het kaderbesluit die de verkorting van de sanctie regelen.

De eerste bepaling is artikel 17, lid 1, dat inhoudt dat de tenuitvoerlegging van de sanctie wordt beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat; de regelgeving van deze staat is van toepassing met het oog op de procedures betreffende de tenuitvoerlegging, hetgeen ook voor de vervroegde invrijheidstelling geldt. Indien de beslissingsstaat hiermee niet instemt, staat dat aan overbrenging in de weg. Zie artikel 17, lid 3.

De tweede bepaling is artikel 17, lid 2, dat de aftrek van de al ondergane vrijheidsbeneming voorschrijft. De duur van de in de beslissingsstaat ondergane sanctie dient volledig te worden afgetrokken. Niet wordt vermeld of meer dan de daadwerkelijk ondergane vrijheidsbeneming mag worden afgetrokken. Voor de aftrek is geen advies of instemming van de beslissingsstaat vereist.

De twee andere mogelijkheden om de sanctie te verkorten – te weten de in artikel 8, lid 2, geregelde verkorting van de sanctie tot de maximale sanctieduur **[Or. 5]** die krachtens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat voor vergelijkbare strafbare feiten geldt, alsmede de in artikel 10, lid 1, geregelde gedeeltelijke erkenning van het vonnis en de daarmee samenhangende gedeeltelijke verkorting van de sanctie – zijn hier evident niet aan de orde.

Om te voorkomen dat de verwijzende rechter tot een uitspraak komt die in strijd is met artikel 17, leden 1 en 2, van het kaderbesluit, is het noodzakelijk dat het Hof van Justitie van de Europese Unie deze bepaling uitlegt.

[7.] Verzoek om een prejudiciële beslissing

De volgende vragen rijzen:

1. Laten de bepalingen van kaderbesluit 2008/909/JBZ het toe dat de tenuitvoerleggingsstaat in de overbrengingsprocedure de duur van de door de beslissingsstaat opgelegde sanctie „vrijheidsbeneming” als volgt verkort op grond van arbeid die is verricht gedurende het ondergaan van deze sanctie in de beslissingsstaat:

A) De verkorting van de sanctie is het gevolg van de toepassing, op grond van artikel 17, lid 1, [van het kaderbesluit], van het recht van de tenuitvoerleggingsstaat op de tenuitvoerlegging van de sanctie. Laat deze bepaling het toe dat het tenuitvoerleggingsrecht van de tenuitvoerleggingsstaat reeds in de overbrengingsprocedure wordt toegepast op omstandigheden die zich hebben voorgedaan gedurende de periode waarin de gevonnisde persoon aan de rechtsmacht van de beslissingsstaat was onderworpen (namelijk op tijdens de detentie in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat verrichte arbeid)?

B) De verkorting van de sanctie vindt plaats op grond van de aftrek overeenkomstig artikel 17, lid 2, [van het kaderbesluit]. Laat deze bepaling de aftrek van een periode toe die langer is dan de volgens het recht van de beslissingsstaat vastgestelde duur van de detentie, indien het recht van de tenuitvoerleggingsstaat wordt toegepast en daardoor de omstandigheden die zich hebben voorgedaan in de beslissingsstaat (namelijk de in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat verrichte arbeid) opnieuw juridisch worden beoordeeld?

2. Ingeval deze of andere bepalingen van het kaderbesluit van toepassing zijn op de beschreven verkorting van de sanctie, moet dan de beslissingsstaat worden ingelicht over deze verkorting indien hij daar uitdrukkelijk om heeft verzocht, en dient de overbrengingsprocedure te worden gestaakt bij protest van zijn kant? Ingeval het bestaan van deze verplichting wordt bevestigd, hoe dient de beslissingsstaat dan te worden ingelicht: over het toepasselijke recht in algemene en abstracte zin, of over de concrete verkorting die de rechter bij de concreet gevonniste persoon zal toepassen?

[8.] Belang van de prejudiciële beslissing

[8].1 met betrekking tot het hoofdgeding. Zonder de prejudiciële beslissing zou de verwijzende rechter niet de zekerheid hebben dat hij het kaderbesluit niet schendt indien hij 1. de sanctie verkort en daarbij twee gewerkte dagen als drie dagen „vrijheidsbeneming” aanmerkt, en 2. bij deze verkorting de autoriteiten van de beslissingsstaat (hier het Koninkrijk Denemarken) geheel negeert, hoewel deze hebben verzocht om ingelicht te worden.

[8].2 met betrekking tot de Europese strafrechtelijke samenwerking

De prejudiciële beslissing is in het bijzonder noodzakelijk vanwege de mogelijke toename van misverstanden tussen de Republiek Bulgarije en de overige lidstaten op het gebied van de overbrenging van gevonniste Bulgaarse onderdanen. In veel vergelijkbare gevallen hebben de autoriteiten van de beslissingsstaat blijk gegeven van hun ontevredenheid over de verkorting van de sanctieduur, waarmee de Bulgaarse rechtbank echter geen rekening heeft gehouden. De meningsverschillen over de juridische waardering van de verkorting van de sanctieduur zullen onvermijdelijk toenemen, nu de Bulgaarse rechtbanken, gegeven de interpretatiebeslissing van de Varhoven kasationen sad, voortaan verplicht zijn tot deze verkorting over te gaan zonder om het advies of de instemming van de beslissingsstaat te verzoeken. In de toekomst zou dit kunnen leiden tot weigering van de overbrenging en zou het een beletsel kunnen opwerpen voor dit belangrijke onderdeel van de justitiële samenwerking op het gebied van de strafrechtspleging.

[Or. 6] [9.] Standpunt van de verwijzende rechter

[9].1 De bevoegdheid om het nationale tenuitvoerleggingsrecht toe te passen bij overbrenging gericht op tenuitvoerlegging van sancties is duidelijk afgebakend;

elke staat past zijn eigen nationale recht toe zolang de gevonnisde persoon is onderworpen aan zijn rechtsmacht (tenzij anders is bepaald).

Krachtens artikel 17, lid 1, van het kaderbesluit wordt de tenuitvoerlegging van de sanctie beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat, hetgeen betrekking heeft op de toekomst: „zijn ... bevoegd te besluiten omtrent de procedures betreffende de tenuitvoerlegging”. Dit betekent dat een dergelijk besluit betrekking heeft op de toekomstige voortzetting van de tenuitvoerlegging in de tenuitvoerleggingsstaat. Artikel 17, lid 1, maakt de rechter van de tenuitvoerleggingsstaat bevoegd om te bepalen op welke wijze de sanctie ten uitvoer moet worden gelegd, maar geeft hem niet de bevoegdheid om de in de beslissingsstaat reeds ten uitvoer gelegde sanctie opnieuw juridisch te beoordelen. Deze bepaling geeft hem ook niet de bevoegdheid om de nog te ondergaane sanctie te verkorten wegens in de penitentiaire inrichting van de beslissingsstaat verrichte arbeid.

Een dergelijke verkorting is enkel mogelijk wegens verrichte arbeid tijdens de tenuitvoerlegging van de sanctie in de tenuitvoerleggingsstaat; het gaat om een vorm van vervroegde invrijheidstelling; het is nodig om de beslissingsstaat in te lichten, en zijn weigering dan wel zijn „intrekking van het certificaat” staat aan de overbrenging in de weg.

Artikel 17, lid 2, van het kaderbesluit verplicht de tenuitvoerleggingsstaat om de (ondergaane) sanctie volledig af te trekken; de beoogde volledige aftrek wordt niet gerealiseerd indien er minder wordt afgetrokken dan de sanctieduur die volgens het recht van de beslissingsstaat is ondergaan, en evenmin indien er meer wordt afgetrokken. Daarom is een aftrek van een periode die langer is dan de duur van de daadwerkelijke detentie in strijd met artikel 17, lid 2, van het kaderbesluit. Dat geldt ook voor de in geding zijnde situatie; het is namelijk onrechtmatig om de periode waarin de gevonnisde persoon in de beslissingsstaat heeft gewerkt met de helft te verlengen en deze langere periode op de totale duur van de opgelegde sanctie in mindering te brengen.

[9].2 Het is in strijd met de wet indien reeds voor aanvang van de tenuitvoerlegging van de sanctie, in het kader van de procedure tot overdracht van de tenuitvoerlegging van deze sanctie, een component van het recht van de tenuitvoerleggingsstaat met terugwerkende kracht (ten aanzien van de periode waarin de gevonnisde persoon zich in de beslissingsstaat bevond) wordt toegepast, en bovendien met betrekking tot omstandigheden die zich reeds hadden voorgedaan en rechtsgevolgen in het territorium van de beslissingsstaat in het leven hebben geroepen.

Deze opvatting druist niet slechts in tegen de ratio van de overbrenging, maar is ook kennelijk in strijd met het beginsel van de wederzijdse erkenning van de door de lidstaten op eigen gezag geschapen juridische oplossingen, te weten dat de tenuitvoerleggingsstaat de rechtshandelingen van de beslissingsstaat die vóór de

overbrenging zijn verricht, erkent, en dat omgekeerd de beslissingsstaat de rechtshandelingen van de tenuitvoerleggingsstaat die na de overbrenging zijn verricht, erkent. Deze vorm van strafrechtelijke samenwerking wordt verwezenlijkt op basis van deze beginselen.

[9].3 De tenuitvoerleggingsstaat kan slechts in de loop van de in de tenuitvoerleggingsstaat daadwerkelijk begonnen procedure betreffende de tenuitvoerlegging en slechts indien zich daarbij nieuwe omstandigheden hebben voorgedaan, op eigen gezag een andere juridische beoordeling uitvoeren van omstandigheden die zich binnen de rechtsmacht van de beslissingsstaat hebben voorgedaan. De omstandigheden van voor de overbrenging worden samen met de omstandigheden van na de overbrenging beoordeeld en er wordt op basis van de gezamenlijke beoordeling beslist over een vervroegde invrijheidstelling. De beslissingsstaat dient over de onder deze voorwaarden bestaande mogelijkheid van een vervroegde invrijheidstelling te worden ingelicht indien hij daarom heeft verzocht. Indien hij niet instemt, vormt dit een beletsel voor de uiteindelijke overbrenging.

Bijlagen: 1. [OMISSIS].

2. Uittreksel uit de boven aangehaalde Bulgaarse regelgeving.

3. Uittreksel uit interpretatiebeslissing 3/13 (waarvan punt 3 geheel, dat in dit geval van belang is).

[OMISSIS]